

Λαμπρά Πανήγυρις της Ιεράς Μονής Αγίων Αναργύρων Αταλάντης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στην καρδιά της πάλαι ποτε διαλαμψάσης επισκοπής Ταλαντίου και Λοκρίδος, στον τόπο γεννήσεως και στον τόπο ασκήσεως του Οσίου Πατρός Δαβίδ του εν Ευβοία, στο όμορφο Κυπαρίσσι αλλά και στην πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή Αγίων Αναργύρων Αταλάντης επέλεξε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος [κ. Συμεών](#) να ιερουργήσει για την εορτή των Αγίων Ιατρών Κοσμά και Δαμιανού, των Προστατών και Εφόρων της Μονής.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χοροστάτησε τόσο στον Πανηγυρικό Αρχιερατικό Εσπερινό των Αγίων Αναργύρων στο νέο Καθολικό της ομώνυμης Ιεράς Μονής, το οποίο τιμάται στην Παναγία Φοβερά Προστασία, όσο και στον Πανηγυρικό Όρθρο, ενώ σήμερα το πρωί τέλεσε και την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία.

Τον Σεβασμιώτατο κ. Συμεών στις Ιερές Ακολουθίες, οι οποίες μεταδόθηκαν απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως (89,4 Fm) και από διαδικτύου, πλαισίωσαν οι ιερείς της πόλεως Αταλάντης και της ευρύτερης περιοχής της Λοκρίδος, με προεξάρχοντα τον Διευθυντή του Ιερού Επισκοπείου Ταλαντίου και Λοκρίδος και Αρχιερατικό Επίτροπο Αταλάντης Αρχιμ. π. Δημήτριο Ζελιαναίο, καθώς και η Οσιολογιωτάτη Καθηγουμένη της Μονής Γερόντισσα Φιλοθέη και οι μοναχές της Ιεράς Αδελφότητας.

Ανάμεσα στους πιστούς παραβρέθηκαν ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ιωάννης Σαρακιώτης, καθώς και ο Δήμαρχος Λοκρών κ. Αθανάσιος Ζεκεντές με μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου και εκπρόσωποι άλλων συλλόγων και φορέων του τόπου.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών, μεταξύ άλλων, χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Σε μία λοιπόν τέτοια Ιερά Μονή και σε έναν τέτοιο ιερό χώρο τιμούμε μεγάλους Μάρτυρες της Εκκλησίας μας, γιατί και ο Άγιος Κοσμάς και ο Άγιος Δαμιανός έδωσαν τη ζωή τους για την αγάπη του Χριστού. Ουσιαστικά δηλαδή δολοφονήθηκαν άδικα, αφαιρέθηκε η ζωή τους με βίαιο και άδικο τρόπο - δεν υπάρχει βέβαια καμία δίκαιη δολοφονία, κανένας δίκαιος θάνατος - όμως στη δική τους περίπτωση υπάρχει και ένα επιπρόσθετο στοιχείο, δολοφονήθηκαν, βασανίστηκαν ενώ ήταν ευεργέτες, βασανίστηκαν και εκδιώχθηκαν και δολοφονήθηκαν, ενώ ήταν τόσο χρήσιμοι για την κοινωνία στην οποία ζούσαν, τόσο ωφέλιμοι για τον άνθρωπο και ενώ είχαν προσφέρει τόση αγάπη και τόση καλοσύνη και τόση ευεργεσία στους συνανθρώπους τους.

Αυτές είναι οι αντιφάσεις, οι αντιξοότητες, οι αντινομίες της ιστορίας και η τραγικότητα της ιστορίας. Άλλωστε στην ίδια την ιστορία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στο Μυστήριο της Θείας Ενανθρωπήσεως και της σωτηρίας του κόσμου, κατεξοχήν κυριαρχεί αυτή η τραγικότητα. Έρχεται το δημιουργήμα και αμφισβητεί, υβρίζει, συκοφαντεί, διώκει, ανεβάζει στο Σταυρό τον Δημιουργό. Έρχεται ο ευεργετημένος και θεραπευμένος άνθρωπος και φωνάζει «Σταύρωσον αυτόν». Αυτός ο λαός, ο οποίος ζητωκραύγαζε, ο ίδιος λαός είναι αυτός που οδηγεί πάνω στο σταυρό και στον θάνατο τον ίδιο τον Θεό. Έτσι είναι η ιστορία της ανθρωπότητας, μια τραγική ιστορία μεταξύ της ευγνωμοσύνης και της αγνωμοσύνης, μεταξύ της ευχαριστίας και της αχαριστίας, μεταξύ της αγάπης και του μίσους, συναισθήματα τα οποία έρχονται μπροστά στην ζωή του ανθρώπου και καλείται ο άνθρωπος να είναι σε επαγρύπνηση, ακριβώς για να μην πέσει στην

παγίδα της σκοτεινής επιλογής αλλά να μείνει στο φως, να μείνει σταθερός στο φως και να μην παρασυρθεί από τις δυνάμεις που θέλουν να τον οδηγήσουν στο σκότος, που θέλουν να τον οδηγήσουν στην αντικοινωνικότητα, που θέλουν τον οδηγήσουν στην αποσύνθεση της προσωπικής και κοινωνικής ζωής.

Τιμούμε λοιπόν αυτούς τους Μάρτυρες φέρνουν μπροστά μας το μαρτύριο και τη μαρτυρία συγχρόνως όμως ενώ επρόκειτο για Μάρτυρες της Εκκλησίας που ζούσαν μέσα στον κόσμο, μας φανερώνουν ότι ήταν και μέτοχοι της οσιακής μοναστικής και ασκητικής ζωής, γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι η μοναχική ζωή είναι «έλλογος πράξις» και η μοναχική ζωή είναι συνδεδεμένη μεταξύ θεωρίας και πράξεως, είναι έμπρακτη η μοναχική ζωή, δεν είναι μια ινδουιστικού τύπου νεφελώδης πνευματικότητα, η οποία κινείται σε σφαίρες μίας προσωπικής αυτοβελτίωσης, η οποία καλλιεργείται από μία μηχανιστική απομάκρυνση από τον κόσμο αλλά η άσκηση εκφράζεται μέσα στην αγάπη, η άσκηση εκφράζεται μέσα στην αυταπάρνηση, η άσκηση εκφράζεται μέσα στη θυσία κι άλλωστε η τελείωσις των μοναχικών αρετών είναι η αγάπη.

Ο Όσιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος πάρα πολύ όμορφα τονίζει ότι «πάσα σπουδή και πάσα άσκησις μετά καμάτων πολλών η μη καταλήγουσα εις την αγάπην ματαία εστίν και εις ουδέν απολήγουσα χρήσιμον». Η αγάπη είναι η κορωνίδα των αρετών, η αγάπη είναι η όντως φιλοκαλία, η αγάπη είναι η όντως νήψη, η αγάπη είναι η όντως προσευχή και στα πρόσωπα των Αγίων Αναργύρων, βλέπουμε ακριβώς αυτή την έμπρακτη αγάπη. Όσοι από εσάς έχετε ασθενήσει και έχετε απολαύσει τη διακονία και την αγάπη ανθρώπων γύρω σας ιατρών, νοσηλευτών, συνοδών, συγγενών, φίλων, μπορείτε εύκολα να καταλάβετε πόσο αξία έχει αυτή η αγάπη και όσοι από εσάς επίσης έχετε ξενυχτήσει στο πλευρό ενός ασθενούς, έχετε φροντίσει, έχετε περιθάψει, έχετε περιποιηθεί έναν βαρέως ιδίως ασθενούντα συνάνθρωπο όχι μόνο οικείο και συγγενή πολλώ δε μάλλον κάποιον ξένο, ξέρετε πόση υπέρβαση, πόση αυτοθυσία, πόση υπομονή θέλει αυτή η αγάπη. Πόσες φορές ο ασθενής μέσα στη δυσκολία του, μέσα στην απελπισία του, μέσα στο φόβο του για τον θάνατο, μέσα στην αγωνία του για το αύριο της ζωής του, πόσες φορές δεν εκδηλώνει ακόμα και αντικοινωνική συμπεριφορά στο κρεβάτι του πόνου, πόσες φορές δεν βγάζει θυμό, παραξενιά, πόσες φορές την ευεργεσία τη βλέπει σαν βασανιστήριο.

Εκεί λοιπόν δοκιμάζεται στον ύψιστο βαθμό η αγάπη και αυτή την ασκητική της αγάπης οι Άγιοι Ανάργυροι την παρέδωσαν παρακαταθήκη στα μοναστήρια μας και δεν είναι τυχαίο ότι μέσα στην παράδοση του μοναχισμού ιδιαίτερα στην περίοδο του Βυζαντίου δεν υπήρχε μοναστήριο, το οποίο να μην έχει μέσα στις εγκαταστάσεις του θεραπευτήριο, άλλοτε λοιμοκαθακτήριο, άλλοτε ψυχοθεραπευτήριο, άλλοτε περιέθαλπε γέροντες, γερόντισσες. Πάντοτε τα μοναστήρια, δεν φρόντιζαν μόνο για την υγεία της ψυχής και του πνεύματος, αλλά

και για την υγεία του σώματος, γιατί η ορθόδοξη θεολογία βλέπει ολιστικά και καθολικά τον άνθρωπο.

Είναι συνυφασμένη η ιατρική επιστήμη και γενικότερα οι κοινωνικές επιστήμες και η κοινωνική διακονία είναι συνυφασμένη άρρηκτα με την μοναχική ζωή. Ο Όσιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο Συμβουλευτικό Εγχειρίδιο ονομάζει αυτήν την ιατρική των μοναχών ως «ξενότροπον ιατρικήν» και γιατί την ονομάζει ξενότροπον, δηλαδή έχει έναν ιδιαίτερο ξένο τρόπο;

Γιατί έχει μεν όλα τα στοιχεία της επιστήμης φάρμακα, βότανα, μεθόδους, πρακτική, κλινική εξέταση, έχει όλα αυτά τα στοιχεία αλλά έχει και όλα τα στοιχεία της πνευματικής μεθόδου, την ταπεινή δηλαδή αγάπη, την αμετεώριστη προσευχή, την αγωνία για τον συνάνθρωπο».

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών μετέβη και στον Ιερό Ναό του Οσίου Δαυίδ του εν Ευβοία του Γέροντος στην γενέτειρά του, στο Κυπαρίσσι Αταλάντης, όπου και τέλεσε Ιερά Παράκληση ενώπιον των Ιερών Λειψάνων του Οσίου Δαυίδ.

